

angribe i høj Grad, og som man ikke kan forstaa i dette Ting; men gør til en uhyre Historie, som har en politisk Betydning. Hvis det ærede Medlem kan bruge dette til Valg, saa være det ham vel undt ved alle de Valg, han selv kører til i Automobil.

Saa kommer jeg til det andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) fremdrog; det var Spørgsmaalet om Vilhelm Lassens Stilling til Bankgarantien. Jeg har sagt, at Vilhelm Lassen paatog sig i Virkeligheden en Art Garanti overfor Rigsdagen paa dette Punkt, at denne Bankgaranti ikke vilde blive effektiv. Jeg har ganske sikkert ikke Forhandlingen liggende her for mig, og jeg har ikke gaaet den igennem, før jeg sagde disse Ord, men jeg har meget nøje fulgt Forhandlingen den Gang, og det er ganske sikkert, at hvis noget Medlem af dette Ting havde troet, at denne Bankgaranti var gaaet op til Millioner for Staten, vilde man ikke her i Tinget have været synderlig ivrig for at gaa til denne Foranstaltning. I Virkeligheden tog Vilhelm Lassen en Art Ansvar paa sig for, at dette var en Garanti, som i Øjeblikket kunde redde noget, men som ikke betød noget for Statskassen. Det tog han paa sig ogsaa af den Grund, at han ellers aldrig havde faaet det ført igennem. Han havde ikke undersøgt Spørgsmaalet, vidste intet derom. Det bebrejder jeg ham som Finansminister, at han gik til en saadan Forhandling med Bankerne uden i Virkeligheden at have uddybet Spørgsmaalet, uden at have efterforsket, hvad det betød, men uden videre som Sejrherre, som Triumfator for at vise — ja, jeg vil ikke sige for at vise, thi deri synes at ligge en indirekte Bebrejdelse mod Manden, men fordi han ønskede at føle sig i Øjeblikket som Triumfator. Overfor Bankerne i København tog han hele denne Sag paa sine Skuldre, og paa sit Ansvar, paa sin Autoritet, paa den meget kraftige Stilling, han havde indenfor sit Parti, og fordi han i Øjeblikket stod som Frelser og Redningsmand for det københavnske Pengevæsen, førte han Sagen igennem. Men det var ikke paa Grund af Oplysninger om, hvad det vilde føre til. Og saa maa de Herrer huske, at ingen troede paa, at det var saa galt fat med Detailhandlerbanken, som det i Virkeligheden var, og ingen troede paa, at det var Milliontab, der var i denne Bank; man havde ikke tænkt sig, at der skulde blive Brug for Statens Midler, ellers var man ikke gaaet med dertil. Jeg sæt-

ter altsaa mit Indtryk af denne Forhandling mod det ærede Medlems Indtryk, som her har talt imod mig. Og hvad Landstinget angaar, sætter jeg ganske bestemt mit Indtryk derimod, thi jeg har selv deroppe sagt, at det fulde Ansvar for denne Sag paa Grund af den manglende Undersøgelse laa paa Vilhelm Lassen, og han svarede dertil, at han tog Ansvaret paa sig, ganske uden Forbehold for, hvad der skete, og jeg er imod det ærede Medlem overbevist om, at intet Medlem af dette Ting i Virkeligheden var gaaet rolig uden Undersøgelse, sikker paa, at det var det rette, til denne Foranstaltning, hvis de havde vidst, hvad den førte med sig.

Saa spørges der dernæst om, hvad jeg mente — saaledes forstod jeg det — med, hvad Arbejderne bagefter kunde have for Grunde til at komme til Rigsdagen med deres Krav og Fordringer, hvis saadanne skulde kunne gøres gældende. Jeg mener dette, at hvis der en Gang sker en Kalamitet, som rammer Arbejderstanden paa en eller anden Maade, og som man kan sige uforskyldt rammer store Dele af Arbejderstanden, vilde Staten, hvis den følger den Konsekvens, som nu er kommen frem ved de to Tilfælde, jeg har nævnt, være forpligtet til at hjælpe Arbejderne paa samme Vis, som den har hjulpet den københavnske Bankverden, og det var den, der blev hjulpen. Jeg indfører dette: det var ikke alene Indskyderne eller Sparerne, der bleve hjulpen, men det var selvfølgelig ogsaa de andre københavnske Banker, der bleve hjulpen ved denne Lejlighed. Og jeg ved ikke, hvad der vejede mest den Gang for Bankerne, om det var de smaa Indskydere og Sparere i de nødlidende Banker, eller det var egne Interesser, der vejede mest ved den Lejlighed. Derfor siger jeg: den Gang bleve Bankerne hjulpen og senere de sjællandske Bønder. Jeg ønsker ikke — det er sikkert nok — at Arbejderne skulle komme i den Stilling, at de skulde ønske at blive hjulpen, hvis en stor Kalamitet paa en eller anden Maade skulde ramme dem, men jeg ved sandelig ikke, hvordan Rigsdagen skulde komme bort fra de Tilfælde, som nu have været — den vilde blive nødt til at hjælpe Arbejderne.

Borgbjerg: Den højtærede Finansminister har aabenbart Ret i, at hans Stilling til Toldspørgsmaalet ikke har stor praktisk Betydning i Øjeblikket, men jeg tror alligevel, at det radikale Venstres Ordfører handlede baade klogt og korrekt ved